

mate ontkomt. Iets anders is of Campert er verstandig aan heeft gedaan het betrekkelijk vele, dat hij schrijft, reeds thans zoo au sérieux te nemen, dat hij er een schifting en een bundel uit maakt. Was het niet beter geweest het goede voorbeeld van Bloem te volgen?

Het schijnt wel of dit zeer persoonlijk is bedoeld. Niets echter moge minder waar zijn. Men kan het niet telkens herhalen en niet telkens verkleeden, doch het is een raadgeving, die wij onszelf en elkander niet mogen ophouden te geven. De bron van het middelmatige vloeit onstelpbaar, óók in het productie-proces van elk onzer.

Niet zoo zeer de techniek als wel de mentaliteit van Nijhoff heeft de sonetten-reeks van Ali Cohen doordrongen. Een niet bijzonder sterk dichter wordt deze eenvormigheid al spoedig fataal. De mobilisatie-herinneringen toonen dat het duidelijkst, zij kunnen niet in de schaduw staan van het weinige, dat uit dien tijd bewaard bleef in Nijhoff's werk. Zij missen alle „onmiddelijkheid” en zijn zoo door en door gestyleerd, dat zij alle leven hebben verloren. Men zou verder kunnen gaan en zich afvragen, of deze verzen niet een afdoend bewijs zijn voor de ontoereikende eenzijdigheid van Nijhoff's aesthetiek zelf en of Ali Cohen niet beter zou varen met zich eens — o schandelijke ketterij! — om geen enkele aesthetiek meer te bekommeren en terug te keeren tot de oorspronkelijke onge-reptheid van zijn talent. Want nog altijd zijn dichterlijke aesthetieken meer zelf-verhelderingen van eigen scheppend vermogen dan universeele richtlijnen ten bate van anderen. Vandaar dat de kritiek in handen van dichters zoo vaak, ondanks de beste bedoelingen, vele malen schadelijker is voor den onbelemmerden groei der poëzie, als men wel op het eerste gezicht zou vermoeden.

R. H.

CORNELIS VETH, *De Advocaat in de Caricatuur*, met een inleiding van Mr. Wilhelm Loeb. Amsterdam, Van Munster.

Het sierlijke voorwoord van Mr. Loeb en het als steeds degelijke essay van Cornelis Veth, die aan de talrijke, wel verzorgde platen voorafgaan, vormen met het door de firma Van Munster uiterlijk even keurig uitgevoerde boek een fraai geheel. De spiegel, welke den advocaat voorgehouden wordt, weerkaatst een weinig flatteus beeld, maar hij zal zich weten te troosten met de verzuchting, dat wel wie zich aan een ander spiegelt, zich het zachtst spiegelt, doch dat het voor iemand, wiens taak het naar den volksmond is: het kromme recht en het rechte krom te praten, van meer voordeel kan zijn eens aan zichzelf het rechte krom en het kromme recht te zien! Deze overweging, dunkt me, doet hem het boek naast zijn juridische naslagwerken deponeren en daarmee is ongetwijfeld het doel van inleider, samensteller en uitgever bereikt.

R. H.